A 70/70

"S. H. LEAGUE"

മതവും വിവേകവും

ഞങ്ങളുടെ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

''ഭക്തിമാർഗ്ഗപ്രവേശിക''

അതിവിശിഷ്ടവും സുപ്രസിദ്ധവുമായ ഒരു ലഘുഗ്രന്ഥമാണല്ലോ വി. ഫ്റാൻസിസ് ദെ സാലസിനാൽ വിരചിതമായ «Philothea or Introduction to Devout Life». ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച്, ഭാഗ്യമോടെ വാഴ്ന്ന 11-ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ, 1923 ജനുവരി 26-ാംനു-യിലേതൻറെ തിരുവെഴുത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ''ക്രിസ്തീയചൈതന്യവും വിശുദ്ധിയും സർവ്വത്ര വിതരണംചെയ്യുന്നതിനു ഏറ്റവും ഉപയുക്തമായ ഈ ഗ്രന്ഥം എല്ലാവരുംതന്നെ വായിക്കേണ്ടതാണ്.'' പ. പിതാവിൻറെ പ്രസ്തുത വാക്കുകളിൽനിന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിൻറെ മാഹാത്മ്യം വേണ്ടുവോളം വെളിവാകുന്നുണ്ട്. ഏതു ജീവിതരീതി അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കും ഒന്നുപോലെ ഉപയോഗപ്രദമെന്നു കണ്ടതിനാലല്ലയോ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിനു വളരെ നേരത്തെതന്നെ മിക്ക യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലും പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതു? ഈ വിശിഷ്ടകൃതിയുടെ ഒരു പരിഭാഷ മലയാളത്തിൽ ഇതേവരെ ഉണ്ടായില്ല എന്നതു് അനല്പമായ ഒരു ന്യൂനത തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ, ആ ന്യൂനത ഇതാ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ''ഭക്തിമാർഗ്ഗപ്രവേശിക'' എന്ന അഭിധാനത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥതല്ലജത്തിൻറെ ഒരു മലയാള പരിഭാഷ ഇതാ അടീച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. വില 8ണ.

'വനിതാദർശം'

അഥവാ,

പുണ്യവതിയായ എലിസബത്തു്.

ശിശു, ബാലിക, ഭാര്യ, മാതാവു്, വിധവ, സന്യാസിനി എന്നീ വിവിധ പദവികളിൽ ജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്ക് ഉത്തമാദർശമായ (ഹംഗറിയായിലേ) വി. എലിസബത്തിൻറെ മനോഹരമായ ഒരു ജീവചരിത്രം ഇതാ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വില 7ണ

സഭയും ആധുനിക പ്രശ്നങ്ങളും.

പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനായ മാർട്ടിൻ സ്കോട്ട് എസ്. ജെ. അവർകളുടെ «Religion and Common Sense» എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മലയാളികൾക്കു കൂട്ടുതൽ ഉപകാരപ്രദമെന്നു തോന്നിയ ലേഖനങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഏവർക്കും സുഗ്രഹമായവിധം ലളിതഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് ഈ പുസ്തകം. മതവും വിവേകവും, മതവുംശാസ്ത്രവും, തൊഴിലാളികളും മുതലാളികളും, അധികാരം, ഭാവിജീവിതം, ജനനനിയന്ത്രണം, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായആധുനിക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി സരസമായും ശാസ്ത്രീയമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഇവിടെനിന്നും ലഭിക്കുന്നതാണ്. വില 6ണ.

മതവും വിവേകവും*

സത്യമതം യുക്തിയുക്തമായിരിക്കണം. ദൈവദത്തമായ വിശേഷബുദ്ധിക്കെതിരായുള്ള യാതൊരു മതവും ദൈവസ്ഥാപിതമായിരിക്കുവാൻ പാടില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവം സൃഷ്ടാവിൽനിന്നും നമുക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുകകൊണ്ട്, ദൈവികമതം പ്രസ്തുത സ്വഭാവത്തിന് അനുഗുണമായിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല, കേവലം വ്യാമോഹപരവും പാപപങ്കിലവുമല്ലാത്ത എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളേയും നിറവേറുന്നതിനുപര്യാപ്തവുമായിരിക്കണം.

അമേരിക്കായിലെ ഐക്യസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയായി, വിദേശത്തു താമസിച്ചിരുന്ന മാന്യനായ ഒരു അകത്തോലിക്കനോട് സന്ദർഭവശാൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിന് എനിക്കിടയായി. അദ്ദേഹം ഒരു സുപ്രസിദ്ധ ദേശസഞ്ചാരിയും, പരിതഃസ്ഥിതികളെസൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിൽ അതിനിപുണനുമായിരുന്നു. കത്തോലിക്കാമതത്തെപ്പറ്റി എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരഭിപ്രായം രൂപവൽകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നുള്ള എന്റെ ചോദ്യത്തിന് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം മറുപടിനല്കി. "ഉവ്വ്. കത്തോലിക്കാമതത്തിന്റെ മിതത്വം എന്നെ അത്യധികം ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. രാഷ്ട്രീയചിന്തകന്മാരായ തെങ്ങൾ, പ്രത്യക്ഷമായോ, പരോക്ഷമായോ, മതകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ മതത്തിൽ പ്രസ്പഷ്ടമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന മിതത്വത്തെ വിശേഷാൽ അഭിനന്ദിക്കാറുണ്ട്." ഈ പ്രസ്താവന എനിക്ക് രസകരമായിത്തോന്നുകയാൽ, പ്രസ്തുത ഗുണം എന്തിലാണ് അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. എന്നെ അത്ഭുതപരതന്ത്രനാക്കിത്തീർത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യുത്തരം ഈവിധമായിരുന്നു.

---

* സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനായ മാർട്ടിൻ ജെ. സ്കോട്ട്, എസ്. ജെ. ഡി. ലിറ്റ്. എന്ന വൈദികനാൽ രചിക്കപ്പെട്ട «Religion and Common Sense» എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്ന്.

"പ്രായോഗികമായ സകല സംഗതികളിലും കത്തോലിക്കാ മതം എപ്പോഴും വിവേകപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, ഞായറാഴ്ചയുടെ ആചരണത്തിൽ സഭ അവലംബിക്കുന്ന നയം പരിശോധിക്കുക. അതികർക്കശമോ, അതിശിഥിലമോ, ആയ പദ്ധതികളെ അവർ സർവ്വ വർജ്ജിക്കുന്നു. ചീട്ടുകളി, നൃത്തം മുതലായ ഉല്ലാസപരമായ വിഷയങ്ങളിലും അവളുടെ നില ഈവിധമത്രേ. ഇമ്മാതിരി വിനോദങ്ങളെ പാടെ പരിത്യജിക്കാതെ, ഒരു മദ്ധ്യഗതിയവലംബിച്ചു് അവയെ യഥാവിധി സഭ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. മധുവർജ്ജനത്തിൽ സഭ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രശസ്തമായ പദ്ധതി ഈ വിഷയത്തിൽ മറൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. മദ്യപാനത്തെ പൂർണ്ണമായി നിരോധിക്കാതെ അതിന്റെ അമിതമായ വിനിയോഗത്തെമാത്രം അവർ എതിർക്കുന്നു. എന്റെ ആശയത്തെ വിശദമാക്കുന്നതിനു മറു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാമെന്നിരുന്നാലും അവയെല്ലാം എന്നെക്കാൾ നിങ്ങൾക്കു് അറിവുള്ളതാകകൊണ്ടു് ഞാൻ അതിനൊരുമ്പെടുന്നില്ല." യുദ്ധം, വിവാഹമോചനം, വിദ്യാഭ്യാസം, തൊഴിലും മൂലധനവും, ശാസ്ത്രം, കല, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾ തുടിയായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നിരൂപണംചെയ്തുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ അധികനേരം പ്രയാണം ചെയ്തുണ്ടായി. ഇവയിലോരോന്നിലും കത്തോലിക്കാസഭ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്ധതി എപ്പോഴും മിതമായതാകുന്നു.

ലോകത്തിൽ മിതത്വം അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതു് യേശുക്രിസ്തുവിലാണു്. അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കാതിരുന്ന ജനങ്ങളെ, ആകാശത്തിൽനിന്നു് അഗ്നിയിറക്കി നശിപ്പിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ച സ്വശിഷ്യന്മാരുടെ അമിതമായ തീക്ഷ്ണതയെ എപ്രകാരം ക്രിസ്തു നിരോധിച്ചുവെന്നു നോക്കുക. "നിങ്ങൾ ഏതു് മനഃസ്ഥിതിയുള്ളവരെന്നു് നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; മനുഷ്യപുത്രൻ ആത്മാക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനല്ല, രക്ഷിക്കുന്നതിനാണു് അവതീർണ്ണനായതു്".

എന്നരുളിച്ചെയ്യുകൊണ്ട് അല്ലേഹം അവരെ ശകാരിച്ചു. (വി ലൂക്കാ. ൻ. ൫൭. ൩൯).

യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ പാപത്തെ അത്ര അധിക മായി ദ്വേഷിച്ചവർ മറ്റാരുമില്ല. എന്നാൽ, അനുതാപമുള്ള ഒരു പാപിയുടെനേരെ അല്ലേഹത്തെപ്പോലെ അതിമാത്രം കരു ണ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരും വേറെയാരുമില്ല. ജരുസലേത്തെ ദാംഭികന്മാരാൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ട മഗ്ദലേനാ മറിയത്തിനു പരിപൂർണ്ണമായ പാപമോചനവും, സ്വമാതാവിന്റെ സഹ ചാരിണിയാകുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യവും അല്ലേഹം പ്രദാനംചെയ്തു. പരിശുദ്ധ കന്യകയോടുകൂടെ കുരിശിൻചുവട്ടിൽനിന്നിരുന്ന ചു രുക്കം ചിലരിൽ ഒരാൾ മറിയം മഗ്ദലേന ആയിരുന്നു. പാപ പരിഹാരാർത്ഥം, യേശു സ്വമനസാ മരണംപ്രാപിച്ചുവെങ്കി ലും മനസ്താപമുള്ള ഒരു പാപിയോട് അല്ലേഹത്തിനുള്ള അനു കമ്പ സീമാതീതമാണ്. മദ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെ വിനിയോഗത്തി ലും അല്ലേഹത്തിന്റെ മിതത്വം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. അമി തമായ മദ്യപാനം അതിവർജ്ജനീയമെന്നു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നിട്ടും, കാനായിലെ കല്യാണവിരുന്നിൽ വീഞ്ഞിന്റെ അഭാവത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായി ക്രിസ്തു ഒരത്ഭുതംപോലും പ്രവർത്തി ക്കുകയുണ്ടായി.

ജീവിതത്തിലുള്ള സർവ്വതും ദുരുപയോഗത്തിനു വിധേ യമാണ്. എന്നാൽ, ദുരുപയോഗപ്പെട്ടുന്നവയുള്ള സകലതും നാം തിരസ്കരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, എത്രതന്നെ ശ്രേഷ്ഠവും, ഉപ കാരപ്രദവുമായിരുന്നാലും, സ്വീകാര്യമായി യാതൊന്നും നമ്മു ടെ ഇടയിൽ ദൃശ്യമാകുന്നതല്ല. വാഹനങ്ങളെ അകമാനം ന ശിപ്പിച്ചാൽ അവമൂലമുണ്ടാകുന്ന അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളും ഇല്ലാ താകുന്നതാണ്. എന്നാൽ, അതുവഴിയായി, വിവേകാനുചിത വും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വകവുമായ അവയുടെ വിനിയോഗത്തെ പ്രതി രോധിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യുന്നത്. അതിവിശിഷ്ടവും ഉപ യോഗപ്രദവുമായ ഒരു വസ്തുവിനെ ദുരുപയോഗിച്ചു ചിലരു ടെ ദൗഷ്ട്യം ഹേതുവായി, ന്യായ്യമായ അതിന്റെ ഉപയോ

ഗത്തെ നിരോധിക്കുന്നതിനു സമമാണ് ഈ പ്രവൃത്തി. മനുഷ്യരെ സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ അമിതമായ തീക്ഷ്ണത പ്രദർശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിന് സഭ ആദിമകാലം മുതല്ക്കേ അതീവോത്സുകയായിരുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് വക്ഷളത്തത്തെയും, ദുരാചാരത്തെയും പ്രതിരോധിക്കുന്നതിന് ത്രാണിയില്ലാത്തതും, ക്ഷയോന്മുഖവുമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണു കത്തോലിക്കാസഭയെന്ന് ആരും അത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല. പ്രത്യുത, എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും, സത്യസന്ധാരണത്തിനുവേണ്ടി സ്ഥിരതയോടെ ധീരധീരം പോരാടുന്ന ഒരു യോദ്ധാവിന് സദൃശയായിട്ടാണ് അവർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സത്യത്തെയും സദാചാരത്തെയും സംരക്ഷിക്കേണ്ട എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളിലും ജനങ്ങൾക്കും ചക്രവർത്തികൾക്കും എതിരായി സഭ സധൈര്യം സമരംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവർ തെയോഡോസിയസിന്റെ ക്രൂരതയെ ശകാരിക്കുകയും, ഹെൻറി എട്ടാമന്റെ വ്യഭിചാരത്തെ ശപിക്കുകയും ചെയ്തു. വിവാഹപവിത്രതയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഇംഗ്ലീഷ് ജനതതിയെ ആകമാനം തിരസ്കരിക്കുന്നതിനുപോലും അവർ സന്നദ്ധയായി. വിവാഹബന്ധത്തെ നിർമ്മൂലമാക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങളെ മിക്കവാറും എല്ലാമതങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ, സഭയാകട്ടെ, വിവാഹത്തെ ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചതായ ആ പാവനാവസ്ഥയിൽത്തന്നെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. ബാഹ്യമായ പ്രതിഷേധങ്ങളേയും, സന്താനങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ബലഹീനതയേയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു സഭ ഈ സ്ഥിതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും നാം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

മിതത്വം ഒരിക്കലും ബലഹീനതയല്ല, പ്രത്യുത, ശക്തിയുടെ ഒരു ലക്ഷണമാണ്. ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ അമിതമായ തീക്ഷ്ണത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവർ യഥാത്ഥകാരണം കൂടാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരോ, അഥവാ, ന്യായ്യമായ ഹേതുവുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അതിനെ നിലനിറുത്തുന്നതിന് ശക്തിയില്ലാത്തവരോ ആകുന്നു. മിതത്വത്തിന്റെ അത്യുച്ചാവസ്ഥ

യിൽ വഞ്ചിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്തു സ്ഥിരതയിലും അദ്വിതീയനത്രേ. സത്യാസത്യ വിവേചനത്തിൽ അചഞ്ചലനെങ്കിലും തത്ത്വങ്ങളുടെ വിനിയോഗത്തിൽ അയവും മഹാമനസ്കനും, വിവേകിയും, കാരുണ്യവാനുമായിരുന്നു. തന്റെ ശിഷ്യന്മാർ സാബത്തുദിനത്തെ നിയമാനുസരണം ആചരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഫരീസ്യർ കുറ്റാരോപണം ചെയ്തപ്പോൾ, സാബത്തു ജനങ്ങൾക്കായിട്ടാണെന്നും, ജനങ്ങൾ സാബത്തിനുവേണ്ടിയല്ലെന്നും, പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്തു സ്വശിഷ്യന്മാരെ സാധൂകരിച്ചു.

പാപികളുമായുള്ള തന്റെ സംസർഗ്ഗത്തെ അക്ഷേപിച്ചപ്പോൾ, വൈദ്യനെ ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നതു് അരോഗദൃഢഗാത്രരല്ലെന്നും, പ്രത്യുത, രോഗാതുരരാണെന്നും അയവും വാദിച്ചു. ക്രിസ്തുവിനെക്കാൾ അധികമായി വ്യഭിചാരത്തെ അധിക്ഷേപിച്ചവർ ആരുമില്ല. എന്നാൽ, വ്യഭിചാരപാപത്തിൽ പിടിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയെ ജനങ്ങൾ അവിടുത്തെസമക്ഷം ഹാജരാക്കിയപ്പോൾ, പാപരഹിതർ ആദ്യമായി അവളുടെ മേൽ കല്ലെറിയട്ടെ എന്നു് അവിടുന്നു് ആജ്ഞാപിക്കുകയാൽ, കുറ്റം ആരോപിച്ചവർ സലജ്ജം നിർഗ്ഗമിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. ക്രിസ്തു ഈദൃശം പ്രവർത്തിച്ചതു്, തിന്മയെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനല്ല, പ്രത്യുത, കപടതയെ അതിയായി അപവർജിക്കുന്നതിനും, നീതി കരുണാമസൃണമായിരിക്കണമെന്നു് ജനങ്ങളെപഠിപ്പിക്കുന്നതിനുമായിരുന്നു. അയവുത്തിന്റെ സരണിയും ഇപ്രകാരമാണു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഒരു കുത്തോലിക്കാവൈദ്യൻ പാപത്തെ നിരോധിക്കുന്നതിനോ, പാപികളെ സൽപഥത്തിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടി സ്വജീവൻപോലും ബലികഴിക്കുന്നതാണു്. നല്ല ഇടയൻ എന്ന നാമമാണു് യേശു സ്വയം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു ആട്ടിടയനെപ്പോലെ, അയവും, സ്വസംരക്ഷണത്തിലിരിക്കുന്ന അജഗണത്തിൽ മാത്രം തൃപ്തിയടയാതെ, തൊഴുത്തിൽനിന്നും ബഹിർഗ്ഗമിച്ചവരേയും അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ട. നിർഭാഗ്യരും മാർഗ്ഭ്രംശം വിച്ചവരുമായ ജനതതിയെ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനായി ജീവിത

സ്വസ്വവും പരിത്യജിക്കുന്ന സന്യാസിനികളുടെ ഒരു സംഘം കത്തോലിക്കാസഭയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ചൈതന്യത്തെ സഭ എപ്രകാരം ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിന് 'നല്ല ഇടയന്റെ സന്യാസിനീസഭ,' ഉത്തമ സാക്ഷ്യമാകുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനഃസ്ഥിതിതന്നെയാണ് അവിടുത്തെ സഭയിലും വിശേഷവിധിയായി പ്രകാശിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ, അവൾ സത്യസഭയേ ആയിരിക്കുകയില്ല. യേശു മൃദുലഹൃദയനും, ദയാനിധിയും ആയിരുന്നുവെങ്കിലും, തന്റെ അനുയായികൾ കഠിനദുരിതങ്ങളും, ചിലപ്പോൾ മരണംതന്നെയും, കൈവരിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. "എനിക്കുവേണ്ടി ജീവനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവൻ അതിനെ കണ്ടെത്തും" എന്നാണ് ക്രിസ്തു അരുൾചെയ്തത്. അവിടുത്തെ സഭയുടെ നയവും ഈവിധമത്രേ. ചില കത്തോലിക്കാമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിന് ചിലപ്പോൾ അതിയായ പരിത്യാഗം കൂടിയേ തീരൂ. എന്നാൽ, ഇക്കാരണത്താൽ മതാദർശങ്ങളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിന് സഭ തയ്യാറില്ല; പ്രത്യുത, സത്യത്തിനും നീതിക്കുംവേണ്ടി നാം സങ്കടങ്ങളും നഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിക്കണമെന്നാണ് അവളുടെ നിശ്ചയം. അയാസകരവും, അസുഖഹേതുകവുമെന്നകാരണത്താൽ മതതത്ത്വങ്ങളെപ്പോലും ചിലസഭകൾ പരിത്യജിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ മനുഷ്യഭീഷ്ടത്തിന് അനുകൂലമായവയെ മാത്രം ഉപദേശിക്കുന്നതിനാണ് യേശു അവതീർണ്ണനായതെന്ന് അനുമിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്നാൽ, സത്യം പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നതിനും, നിത്യായുസ്സിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗം പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തത്. മാർഗ്ഗം ചിലപ്പോൾ, ദുസ്തരവും, ക്ലേശകരവും, പാദങ്ങൾക്ക് കഠിനമായ വേദനയുളവാക്കുന്നതുമാണെങ്കിലും, അതിലൂടെ നാം സഞ്ചരിച്ചേമതിയാവൂ. അസൗകര്യപ്രദമാണ്, ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമാണ്, ജീവാപാ

യകരമാണ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഹേതുക്കളാൽ പലരും മതത്തപദങ്ങളെ നിഷേധിക്കുമ്പോൾ, സഭയാകട്ടെ, "ലോകമാസകലം സമ്പാദിച്ചാലും, ആത്മാവിനു നാശം നേരിട്ടാൽ എന്തു പ്രയോജനം" എന്നു് ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, ക്രിസ്തുവിനെ ആദർശമായികാണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിനേയും, അവിടുത്തെ സഭയേയും ശ്രദ്ധാപൂർവം പഠിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു്, മിതത്വത്തിനേറയും, സ്ഥിരതയുടേയും വിസ്മയകരമായ ഒരു സമ്മേളനമാണു് എതുയും ഹൃദയാകർഷകമായവിധം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. മിതത്വം ഉദാസീനതയിലേയ്ക്കും, സ്ഥിരത കാർക്കശ്യത്തിലേയ്ക്കും, അതിക്രമിക്കുക സാധാരണമാണു്. എന്നാൽ, ക്രിസ്തുവിൽ ഈ രണ്ടു ന്യൂനതയും ദൃശ്യമായിരുന്നില്ല. കത്തോലിക്കാസഭയും ഈ നയംതന്നെയാണു് അനുകരിക്കുന്നതു്. ചില നിയമവ്യതിക്രമങ്ങൾ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, സഭയെക്കാൾ അധികമായി ഇവയെപ്പറ്റി ആരും ഖേദിച്ചിട്ടില്ല.

ഉദാസീനമോ, കർക്കശമോ ആയ സന്മാർഗ്ഗപദ്ധതികളെ കത്തോലിക്കാസഭ ഒരിക്കലും ഉപദേശിച്ചിട്ടില്ല. സങ്കുചിതമനഃസ്ഥിതിയേയോ, ഭീരുത്വത്തേയോ അല്ല ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്; പ്രത്യുത, യഥാർത്ഥവും, ദൈവികവുമായ മതത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട മിതത്വവും, വിവേകവും അവളിൽ പരിലസിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുകമാത്രമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അനേകായിരം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന സഭാചരിത്രം പാരായണംചെയ്യുമ്പോൾ, കഠിനദുരിതങ്ങൾ സഹിച്ചു് സേവിക്കേണ്ട ദാരുണയായ ഒരു മാതാവാണു് സഭയെന്നു വല്ലവരും അനുമിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ, പദ്ധതികൾ കഠിനമായതുകൊണ്ടു് അതിരുകടന്നവ ആയിരിക്കണമെന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ കഠിനവിധികൾ വിവേകപൂർവകവും, പ്രായോഗികവുമായ ഏകമാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നു. കപ്പൽനാശത്തിൽ, ജീവരക്ഷാർത്ഥം, കപ്പലിലേ സകലസാമാനങ്ങളും സമുദ്രത്തിലേക്കു്, എറിഞ്ഞുകളയുന്നതു് ഒരു അനുപ്യോപായമാണു്.

എന്നാൽ, എല്ലാ യാത്രക്കാരോടുംകൂടെ അതു സമുദ്രത്തിൽ ആണ്ടു പോകുന്നെങ്കിൽ സാമാനങ്ങൾ രക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടെന്തുഫലം! മനുഷ്യന്റെ താൽകാലികമായ ലോകജീവിതം വിലയേറിയ തുതന്നെ. എന്നാൽ, നിത്യായുസ്സിനെ തൃണവൽഗണിച്ചു രക്ഷിക്കത്തക്കവിധം അത്ര അമൂല്യമല്ല അതു്. അതിഗൗരവാവഹങ്ങളായ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ ക്രിസ്തു കഠിനപദ്ധതികൾ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈ ലോകജീവിതം നിത്യരക്ഷയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുന്നപക്ഷം, ഏതാണ് ബലികഴിക്കേണ്ടതെന്നു് അഭിപ്രായാന്തരമുണ്ടാകാൻ പാടില്ല. അതുകയാൽ ക്രിസ്തു ചോദിക്കുന്നു. "മനുഷ്യന് തന്റെ ആത്മാവിനു പകരം എന്തു കൊടുക്കാൻ സാധിക്കും?"

ക്രിസ്തുവിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യവും നഷ്ടപ്പെടുന്നു. തന്മൂലം, രക്തസാക്ഷികൾ അദ്ദേഹത്തെ തിരസ്കരിക്കാതെ തങ്ങളുടെ ജീവനെ പരിത്യജിച്ചു. ഇക്കാരണത്താൽത്തന്നെ, സാധ്യമായിടത്തെല്ലാം മിതത്വം ഉപദേശിക്കുന്ന കത്തോലിക്കാസഭ, നിത്യായുസ്സു നഷ്ടമാക്കുന്നതിനെക്കാൾ ലോകജീവിതമുപേക്ഷിക്കുന്നതാണു് സ്വീകാര്യമെന്നു് സന്താനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ നയം വിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ശാസിതവും, വിവേകത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവുമാണു്. "ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവനെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവിന്റെ സമക്ഷം ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കും." എന്നത്രേ ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുവചനം. പിതാവിന്റെ മുമ്പിൽ ക്രിസ്തുവിനാൽ തിരസ്കരിക്കപ്പെടുന്നവന്റെ സ്ഥിതി ക്ഷണികവും അസംതൃപ്തികരവുമായ ലോകജീവിതത്തെ പരിത്യജിക്കുന്ന ഒരാളിനേക്കാൾ എത്രയോ പരിതാപകരമാണു്. അവധാനപൂർവ്വം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ, രക്തസാക്ഷിത്വം മുതലായ കഠിന പദ്ധതികൾ ലഘുതരമായി മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. എങ്ങുകൊണ്ടെന്നാൽ, ലോകോത്തരമായ ഒരു സംഗതിയിൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഒരു പ്രവൃ

ത്തിമാത്രമാണ് നാം ഇവിടെ ദർശിക്കുന്നത്. മോസ്ക്കോപട്ട
ണത്തിന്റെ ദഹനം * അതിസാഹസികമായ ഒരു കൃത്യമാ
യിരുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു നഗരത്തിന്റെ നാശം ഒരു ജനതയിയു
ടെ രക്ഷയായി പരിണമിക്കുമ്പോൾ അതു സാഹസികമെന്ന്
ആരാണ് വിചാരിക്കുന്നത്?

ദൈവം മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തപോലും രക്ഷിക്കത്ത
ക്കവിധം അത്ര അമൂല്യമായ ഒന്നാണ് നമ്മുടെ ആത്മാവ് എ
ന്നു നാം സദാ സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയെ
ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും അതികഠിനമെന്നു പറ
വാൻ പാടില്ല. ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ മറ്റാരും പഠി
പ്പിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽ കുറ്റം ആരോപിക്കുന്നതിനു
ഫരീസ്യരും സദൂക്യരും അദ്ദേഹത്തെ സദാ അനുധാവനം ചെ
യ്തിരുന്നു. വിഷമതരങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങളാൽ അദ്ദേഹത്തെ കു
ടുക്കിലാക്കാൻ അവർ പരിശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ കുറ്റം കണ്ടു
പിടിക്കുന്നതിനുള്ള സകല യത്നങ്ങളും വിഫലങ്ങളായതേ ഉ
ള്ളൂ. നിരാശരായി, അവർ തെറ്റായ കുറ്റാരോപണങ്ങളാൽ
ക്രിസ്തുവിനെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനൊരുമ്പെടുകയും, അവ
യെ വിശ്വസനീയങ്ങളാക്കുന്നതിനായി കള്ളസ്സാക്ഷികളെ
ഹാജരാക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ, അതുകൊണ്ടും യാതൊരു പ്ര
യോജനവും ഉണ്ടായില്ല; കാരണം, സാക്ഷികൾ പരസ്പരവിരു
ദ്ധമായി പ്രസ്താവിക്കുകയും, കുറ്റാരോപണങ്ങൾ അവയുടെ
ഔഷ്ണ്യത്താൽത്തന്നെ അയഥാർത്ഥങ്ങളായിപ്പരിണമിക്കുകയും
ചെയ്തു. സകല സംഗതികളിലും ക്രിസ്തു പ്രശാന്തഗംഭീരനായി

---

* 1812ൽ- നെപ്പോളിയൻ ഒരു വമ്പിച്ച സൈന്യവുമായി റഷ്യയുടെ ത
ലസ്ഥാനമായ മോസ്ക്കോനഗരത്തെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ, എതിർത്തുനില്പാ
ന്നതിനു ശക്തിയില്ലെന്നു കാണുകയാൽ നഗരം തീവെച്ചു ഭസ്മമാക്കിയ
ശേഷം അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർ ഒന്നടങ്കം ഉൾനാടുകളിലേക്കു കടന്നു
കളഞ്ഞതിനെയാണു ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

കാണപ്പെട്ട. ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമായ കത്തോലിക്കാ സഭയെ അവഹേളിക്കുന്നതിന് ശത്രുക്കൾ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കളങ്കരഹിതങ്ങളായ അവളുടെ പ്രബോധനങ്ങളെ വിരൂപമാക്കുകയും, അവളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഏതാനും അയോഗ്യരായ സന്താനങ്ങളുടെ ബലഹീനതയിൽ തങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടികളെ അവർ ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ സഭയാകട്ടെ, സ്ഥാപകനോടൊപ്പം, എല്ലായ്പ്പോഴും പ്രശാന്തമായി വർത്തിക്കുന്നു. സമരാനന്തരം സത്യത്തിന്റെയും, നീതിയുടേയും ഉജ്ജ്വലതരമായ പ്രഭയോടെ അവർ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. യുദ്ധത്തിലും വിജയത്തിലും സഭയിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന വിശിഷ്ടഗുണം വിവേകമാണ്. നിരവധി വേദസാക്ഷികൾ തങ്ങളുടെ രക്തം ചിന്തി സത്യത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്ന മതപീഡനകാലമായ സഭയുടെ ആദിമ ഘട്ടത്തിലേ മൂന്നുശതാബ്ദങ്ങളെ പരിശോധിക്കുക. ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെതന്നെ സഭയും പീഡകളെല്ലാം ക്ഷമയോടെ സഹിക്കുകയും, തന്നെ മർദ്ദിച്ചവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, പലപ്പോഴും സംഘാതകന്മാരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ബലത്തെ ബലംകൊണ്ടല്ല സഭ നിരോധിച്ചത്. രാജകീയാധികാരത്തോടുള്ള അനുസരണത്തിൽനിന്ന് അവർ തെല്ലും വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ല. പ്രത്യുത, സഭയെ നാമാവശേഷമാക്കുന്നതിനു തീവ്രയത്നംചെയ്ത രാജസിംഹാസനങ്ങളെപ്പോലും സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ അവളുടെ സന്താനങ്ങൾ അദ്വിതീയരായിരുന്നു. അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ഈദൃശമായ ശാന്തനയം തികച്ചും അമാനുഷമെന്നുവേണം പറയുവാൻ. അനന്തരകാലങ്ങളിലേ മതപീഡനങ്ങളിലല്ലാതെ ഇമ്മാതിരി മിതത്വം ചരിത്രത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്നതേയില്ല. പൂർവ്വൈകത്വഗുണം പ്രകൃത്യതീതമായ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമത്രേ.

മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിൽനിന്നും പത്തൊമ്പതാം ശത വർഷത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോഴും, കത്തോലിക്കാസഭ യുദ്ധത്തി ലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും, നിസംശ്ശുദ്ധവും, വിസ്മയജനക വുമായ അവളുടെ മിതത്വം സൂക്ഷ്മ പരിലസിക്കുന്നതായും നാം കാണുന്നു. അബദ്ധത്തത്വജ്ഞാനവും, സമുദായത്തെയും ആവിഷ്കൃതമതത്തെയും നിർമ്മൂലമാക്കുന്നതിനു ഭഗീരഥപ്രയ തനം ചെയ്യുന്ന നശീകര രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളും, അവളെ ആക്രമിച്ചപ്പോഴും സഭ പ്രശാന്തയും, അചഞ്ചലയുമായി സ്ഥി തിചെയ്കയും, ആവിഷ്കൃതതത്വങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥമായ പ്രബോധനത്താൽ വിരുദ്ധോപദേശങ്ങളെ സൗമ്യമായി പ്രതി രോധിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്തുവാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള സനാ തനതത്വത്തെ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സഭാമാതാവ്, ബാഹ്യമായ പ്രതിഷേധങ്ങളാലോ, ആഭ്യന്തരമായ ഭീഷണിക ളാലോ ആകുലയായിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ എത്ര മഹനീയമായ മിതത്വമാണ് അവർ ലോകത്തിനു പ്ര ത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന ഉഭയ കക്ഷികളും മാർപ്പാപ്പയെ സപക്ഷപാർശ്വങ്ങളിലേയ്ക്കു വ ശീകരിക്കുവാൻ അത്യധികം പരിശ്രമിച്ചു. ഭർത്സനങ്ങളുടേയും വാഗ്ദാനങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യേ സഭ നിഷ്പക്ഷനില അവലം ബിക്കുകയും, അവസാനം ഇരുഭാഗക്കാരുടേയും നിസ്സീമബഹു മാനത്തിനു അവർ പാത്രീഭവിക്കുകയുംചെയ്തു.

അതിഭീകരന്മാരായ പ്രതിരോധികളുടെ മദ്ധ്യേ സമ നില കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് മനുഷ്യാതീതമായ ഒരു ശക്തിത ന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉഭയപർശ്വങ്ങളിലുമുള്ള രാജ്യക്കാർ തങ്ങളുടെ ഭാഗത്തിനു അനുകൂലമായ പ്രസ്താവന ഉണ്ടാകണ മെന്നു മുറവിളികൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കേ, മാർപ്പാപ്പാതിരുമനസ്സു കൊണ്ടു, താൻ ഒരു ജാതിയുടെ അല്ല, സാർവ്വത്രിക സഭയുടെ തലവനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി, ഒരു ഭാഗത്തും ചേരാതെ സത്യവും നീതിയും ആവശ്യപ്പെടുന്നതു മാത്രം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പരിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ വിവേക

പൂർവ്വകമായ പ്രബോധനങ്ങളെ രാഷ്ട്രങ്ങൾ ശ്രവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനനാളുകളിൽ സംഭവിച്ച നാശങ്ങൾ ലോകത്തിന് അനുഭവപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. സമാധാനപരിപാലനത്തിന്ന് ഉദ്യുക്തനായ വിൽസന്റെ പതിന്നാലു നിർദ്ദേശങ്ങൾ മാർപ്പാപ്പാ മുൻകൂട്ടി പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളിൽനിന്നും സമുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന് സകലരും സമ്മതിക്കുന്നു.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ മിതത്വത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ കത്തോലിക്കാമതവും വിവേകവുമെന്ന പ്രധാനപ്രശ്നത്തിൽനിന്നും നാം സ്വല്പം വ്യതിചലിച്ചുപോയി. വിവേകത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷണം മിതത്വമായതുകൊണ്ടാണ് അപ്രകാരം വ്യതിചലിക്കുന്നതിനിടയായത്: മനുഷ്യജാതിയെ സ്പർശിക്കുന്ന ചില പ്രധാന വിഷയങ്ങളെ ചർച്ചചെയ്യ്, അവ ഓരോന്നിലും സഭ എത്രയും വിവേകപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു സ്ഥാപിപ്പാനാണു നമ്മുടെ പരിശ്രമം. ഏതെങ്കിലുമൊരു സംഗതിയിൽ സഭയുടെ സ്ഥിതിയെന്തെന്ന് നാം പര്യാലോചിക്കുമ്പോൾ രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമത്, സഭ നിയമനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നത് ഒരു വ്യക്തിക്കോ ഒരു ജാതിക്കോ വേണ്ടിയല്ല, പ്രത്യുത, സകല മനുഷ്യരേയും ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. രണ്ടാമത്, സഭ മനുഷ്യന്റെ താൽകാലിക നന്മയെ അല്ല, നിത്യസൗഭാഗ്യത്തെ ആണ് പ്രധാനമായി പരിഗണിക്കുന്നത്. എങ്കിലും, സത്യമതം അതിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ആചരണത്താൽ, സാമാന്യമായി ലൗകികവും പാരത്രികവുമായ നന്മകളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ഒന്നാണ്. മാനുഷികദുരിതങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും, പ്രത്യക്ഷമായോ, പരോക്ഷമായോ, ദൈവപ്രമാണലംഘനത്തിൽനിന്നുമുത്ഭവിക്കുന്നു. "ആര്യമായി നിങ്ങൾ ദൈവരാജ്യവും ദൈവനീതിയും ആരായുവിൻ. അപ്പോൾ, മറുള്ളവയെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു നല്കപ്പെടും." എന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുവചനം എത്രയും അർത്ഥവത്താ

ണെന്നു് ഇരുപതു ശതാബ്ദങ്ങളിലേ അനുഭവം വേണ്ടുവോളം സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

മനുഷ്യരെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനോ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനോ ആയി ദൈവമനുവദിക്കുന്ന തിന്മകളെക്കാൾ ഉപരിയായി മനുഷ്യജാതിയെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതു് മാനുഷിക ദുർവ്വാസനകളും ദുരാഗ്രഹങ്ങളുമാണു്. ആകയാൽ, കത്തോലിക്കാസഭ എത്രയും വിവേകപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു നാം പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, സദാഭിപ്രായം നിയമമായിക്കരുതുന്ന ജനങ്ങളുടെ അല്പ, പ്രത്യക്ഷ, ദീർഘദൃഷ്ടിയുള്ളവരും, ഒരു വസ്തുവിന്റെ ശാശ്വതമായ ഉപയോഗത്തെ മനസ്സിലാക്കി അതിനെ വിലമതിക്കുന്നവരുമായ ആളുകളുടെ അഭിപ്രായത്തിനനുരൂപമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നാണു് വിവക്ഷ. ഏതെങ്കിലും വ്യാപാരത്തിലോ, ഭരണസമ്പ്രദായത്തിലോ താൽകാലികനന്മമാത്രം പരിഗണിക്കുന്നപക്ഷം ചില സംഗതികൾ ഏറ്റവും ഉചിതമെന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ, ഒരു വ്യാപാരമോ, ഭരണഘടനയോ ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കുള്ളതല്ല, ദീർഘകാലത്തേക്കു നിലനില്ക്കേണ്ടതാണു്. ഇന്നു് ബുദ്ധിശൂന്യമായിപ്പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന പല പദ്ധതികളും, അഭിപ്രായങ്ങളും, കാലാന്തരത്തിൽ എത്രയും വിവേകപൂർവ്വമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. മതമാകട്ടെ മനുഷ്യന്റെ താൽകാലികവും ശാശ്വതവുമായ നന്മയെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും ഇവ തമ്മിൽ യാതൊരു സംഘട്ടനവുമില്ല. എങ്കിലും, ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ പരസ്പരസംഘർഷണമുണ്ടായെന്നും വരാം. അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഏതാണു് കൂടുതൽ പ്രധാന്യമർഹിക്കുന്നതെന്നു് വിവേകിയായ ഒരാളിനോടു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

വിചാരശൂന്യന്മാരും, ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളുമായ ജനങ്ങൾ മതം എന്തോ സങ്കല്പമാത്രമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ പലതും ജല്പിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാസഭാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏവർക്കും മതം ജീവിത

ത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നായിത്തീരുന്നു. കത്തോലിക്കാ മതം ജീവിതത്തിന്റെ മാർഗ്ഗദർശിയും വിവേകപൂർവ്വമായ നിയമവുമാണ്. ഈ പ്രസ്താവത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം ഇതിനുപരി തെളിയിക്കാമെന്നു പ്രതിക്ഷിക്കുന്നു.

II

വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ.

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ രേണാമർശം സ്വപ്നാപ്ല്ലുതപമാണെന്ന് അവളുടെ ശത്രുക്കൾ ചിലപ്പോൾ ആക്ഷേപിക്കാറുണ്ട്. മതം, ശാസ്ത്രം, ചരിത്രസംബന്ധമായ ഗവേഷണങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സഭ പരിഷ്കാരവിമുഖയായി പഴയ വിശ്വാസങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് കാലം കഴിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ പറയുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള സകലതും പുരോഗമനം ചെയ്യുമ്പോൾ സഭമാത്രം നിശ്ചലയായി നിലകൊള്ളുന്നവത്രേ. അതേ, വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ അവൾ ഹിമവാനെപ്പോലെ നിശ്ചലയാണ്. ശത്രുക്കളുടെ ഈ ആക്ഷേപംതന്നെ അവൾക്കൊരു ഭൂഷണമാകുന്നതേ ഉള്ളൂ. സത്യം സുസ്ഥിരമായതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു വിശ്വാസകാര്യങ്ങളിൽ അവൾ സുസ്ഥിരമായി വർത്തിക്കുന്നത്. അസത്യം വ്യതിയാനത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, സത്യം അചഞ്ചലമാണ്. ന്യൂനതകൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനായുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ അസത്യത്തിന്റെ ചെമ്പു തെളിയുന്നു. എന്നാൽ സത്യത്തിനു് ഇതാവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനു വ്യതിയാനവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അങ്കഗണിതത്തിലേ ഗുണനപ്പട്ടിക ഒരിക്കലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടില്ല; ഇനി വ്യത്യാസപ്പെടുകയുമില്ല. പ്രാചീനതപം നിമിത്തം അതു് ഇന്നു സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു വരുന്നുണ്ടോ? മറ്റു പലതും വ്യത്യാസപ്പെടുമ്പോൾ അതു് വ്യതിയാനത്തിനു് വിധേയമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അഭിവൃദ്ധിഹീനമെന്നു പറയാമോ? സത്യവാനായ സാക്ഷി ന്യായാധിപന്റെ മുമ്പിൽ ഒരിക്കലും വാക്കുമാറി സംസാരിക്കാറില്ല. സ്ഥിരതയാണു് സത്യസന്ധതയുടെ ലക്ഷണം.

സത്യത്തെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്തുവിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നതു്

കത്തോലിക്കാസഭയാണ്. തന്റെ പ്രതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നതിനും, തന്നെപ്പറ്റി സാക്ഷ്യംനല്കുന്നതിനും, തന്നേയും തന്റെ ദിവ്യപ്രബോധനങ്ങളേയും ലോകസമക്ഷം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് അവിടുന്ന് ഒരു സഭയെ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചതു്. അസത്യമായ സാക്ഷ്യം നല്കുന്നവർ എന്ന ആക്ഷേപത്തിന് അർഹയാകാതെ, രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു പഠിപ്പിച്ച ഒരു തത്ത്വത്തെ ഇന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതിന് അവർക്കു സാധിക്കയില്ല. അതിനാൽ, സ്ഥാപകന്റെ പ്രബോധനങ്ങൾക്ക് വിശ്വസ്തതയോടെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയെന്നതാണ് അവളുടെ കർത്തവ്യം. അവർ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ കാലനുസൃതം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ, മനഃപൂർവ്വമായോ അല്ലാതെയോ, അവളെ ഒരു വഞ്ചനയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കയും തന്മൂലം അവർക്കുതന്നെയല്ല, സത്യരൂപിയെ വാഗ്ദാനംചെയ്ത അവളുടെ സ്ഥാപകനുകൂടെ അപമാനം വരുത്തിവെയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്തുപഠിപ്പിച്ച സത്യങ്ങളോട് പൂർണ്ണമായി യോജിക്കാത്ത യാതൊരു സഭയ്ക്കും ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെന്ന് അഭിമാനിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭ നിശ്ചയമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രബോധനങ്ങളെത്തന്നെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ സഭ അതിന്റെ സ്ഥാപനകാലത്തു് സത്യത്തെയാണ് സ്വീകരിച്ചതെങ്കിൽ, ഇന്ന് അതിനെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്താൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കയില്ല. നേരേമറിച്ച്, ആരംഭംമുതൽ അവർ അസത്യമാണ് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, തൽകർത്താവായ ക്രിസ്തു വഞ്ചകനായിഭ്രവിക്കയും, ആവിഷ്കൃതമായ മതം അസത്യമാകുന്ന അസ്ഥിവാരത്തിന്മേൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നുവരുകയും, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ നാശം ലോകനന്മയ്ക്കു പ്രയോജനകരമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, ക്രിസ്തു സത്യംതന്നെയായിരുന്നു. തന്നെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"ഞാൻ വഴിയും സത്യവും ജീവനുമാകുന്നു." ഇതുപോലെതന്നെ, "ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാകുന്നു" എന്നും അദ്ദേഹം തുടർന്നുപറയുന്നു. അസത്യം അന്ധകാരമത്രേ. മനുഷ്യർ അതിലൂടെ തപ്പിത്തടയുന്നു. എന്നാൽ പ്രകാശത്തിൽക്കൂടെ മനുഷ്യർക്കു നിർബാധം സഞ്ചരിക്കാം. ക്രിസ്തു ദൈവമാണെന്നുള്ളതു് എപ്രകാരം യഥാർത്ഥമായിരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരംതന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളും യഥാർത്ഥങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദിവ്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ സത്യമാണെങ്കിൽ അനന്തരജനതതിയെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ സഭയ്ക്കു് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തപ്പോഴും അവ നിർമ്മായങ്ങളായിരുന്നു. അന്നു് അവ യഥാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നും ഭാവിയിലും അപ്രകാരംതന്നെയായിരിക്കും. ഈ കാരണങ്ങളാലാണു് കത്തോലിക്കാസഭ തന്റെ സുസ്ഥിരമായ പ്രബോധനങ്ങളെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്താത്തതു്. ഒരു പ്രദർശനാധികൃതൻ തന്റെ രത്നശേഖരത്തിൽനിന്നും അവസരോചിതം ചിലതിനെ ലോകസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ചിലസമയങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാസഭയും തന്റെ ദിവ്യനാഥനാൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങളാകുന്ന അമൂല്യരത്നങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പ്രത്യേകം എടുത്തു് ലോകസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിക്കാറുണ്ടു്.

ആരംഭകാലത്തു്, ക്രിസ്തു ഉപദേശിച്ച പ്രധാനസത്യങ്ങളെമാത്രം സഭ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയും അവർ അവയെ ഭക്ത്യാദരപുരസ്സരം സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇവയുടെ ഒരു രത്നച്ചുരുക്കമാണു് "ശ്ലീഹന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം" എന്നുപറയുന്നതു്. എന്നാൽ, കാലാന്തരത്തിൽ ഇതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം വ്യക്തമാകാതെ വരികയും, സഭ തന്റെ ദിവ്യാധികാരം പ്രയോഗിച്ചു് അവയുടെ യഥാർത്ഥസാരം ഔദ്യോഗികമായി വിശ്വാസികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. വിശ്വാസപ്രമാണത്തിലേ ഒരുഭാഗം ഇപ്രകാരമാണു്: "പരിശുദ്ധ

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു." തന്നിമിത്തം, സഭ ഒരു വിശ്വാസസത്യത്തെ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുമ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ അധരപുടങ്ങളിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിക്കുന്ന വാക്കുകളെപ്പോലെ ജനങ്ങൾ അതിനെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. സഭയെപ്പറ്റി ക്രിസ്തു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്: "എന്റെ പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളേയും അയയ്ക്കുന്നു." ഈ ദിവ്യവചനങ്ങളാൽ അപ്പോസ്തോലന്മാർ തന്റെ സഭയ്ക്കു് ദൈവികാധികാരം നല്കി. മേലുദ്ധരിച്ചവാക്കുകളുടെ അർത്ഥം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അപ്പോസ്തോലന്മാർ വീണ്ടും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "നിങ്ങളെ ശ്രവിക്കുന്നവൻ എന്നേയും ശ്രവിക്കുന്നു." ഇങ്ങനെ തന്റെ ദിവ്യോപദേശങ്ങൾ ലോകത്തെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിട്ടു് ക്രിസ്തു ഒരു സഭയെ സ്ഥാപിച്ചു. അപ്പോസ്തോലന്മാർ എന്തെങ്കിലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനെ തന്റെ പ്രസംഗംമൂലമോ, ദൈവഭക്തന്മാർ വഴിയോ, ശാശ്വതലിഖിതങ്ങൾ മാത്രമോ, മറുമാനുഷികോപകരണങ്ങൾകൊണ്ടോ, അനന്തരതലമുറകളെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യകമാണു്. ക്രിസ്തു ഒരു വാചകംപോലും എഴുതിയിട്ടില്ല. അപ്പോസ്തോലന്മാർ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും അപ്പോസ്തോലന്മാർ തന്റെ ദിവ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്വശിഷ്യഗണത്തെ പഠിപ്പിക്കുകയും ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുംപോയി അവയെ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു് അവരോടു കല്പിക്കയുംചെയ്തു. "നിങ്ങൾ നാനാജാതിയന്തങ്ങളിലുംപോയി സകലജാതികളേയും പഠിപ്പിച്ചു്, പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റേയും നാമത്തിൽ അവരെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുവിൻ; ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചവയെ അനുസരിക്കുന്നതിനു് അവരെ ഉപദേശിക്കുവിൻ; ലോകാവസാനംവരെ, എല്ലായ്പോഴും, ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും." (മത്തായി XXVIII–19–20.)

ഇതായിരുന്നു ക്രിസ്തു തന്റെ സഭയ്ക്കു നല്കിയ മുദ്രയും ദിവ്യാധികാരവും. ഇതുമൂലം തന്റെ നാമത്തിലും വാക്കു

കളിലും പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും അദ്ദേഹംതന്നെ സഭയ്ക്കു നല്കി. ശിഷ്യഗണത്തെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നപ്പോൾ വെറും വ്യക്തികളോടല്ല അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചതു്; പ്രത്യുത, ലോകാവസാനംവരെ നിലനില്ക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനത്തോടായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുശേഷം ഏതാനും സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ശിഷ്യന്മാരും ദിവംഗതന്മാരായി. വാക്കുകൊണ്ടുതന്നെയല്ല, രക്തംചിന്തിക്കൊണ്ടുതന്നെയും അവർ തങ്ങളുടെ നാഥന്റെ ദിവ്യോപദേശങ്ങൾക്കു സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. ലോകമെങ്ങും ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചതുനിമിത്തം അവർ അനവധി നിഷ്ഠുരപീഡകൾ സഹിക്കേണ്ടതായിവന്നു. "ലോകസമക്ഷം എന്നെ ഏറ്റുപറയുന്നവനെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവിന്റെ മുമ്പാകെ ഞാനും ഏറ്റുപറയും" എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഗ്ദാനമായിരുന്നു മർദ്ദനങ്ങളിൽ അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചതു്. "എനിക്കുവേണ്ടി സ്വജീവനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവൻ അതിനെ കണ്ടെത്തും" എന്ന തിരുവചനങ്ങളും അവർക്ക് ആശ്വാസദായകങ്ങളായിരുന്നു. അനന്തരഫലങ്ങളെ പരിഗണിക്കാതെ, അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെയും സഭ ക്രിസ്തുവിനെ ദൈവമായിട്ടാരാധിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളേയും ശരണംഗമിച്ചു്, അനേകസഹസ്രം ജനങ്ങൾ രക്തംചിന്തി മരണം പ്രാപിച്ചു. ജീവിതവിശുദ്ധിമൂലം, സ്ഥലകാലഭേദമെന്നിയേ, അനവധി യോഷാമണികളും വീരപുരുഷന്മാരും ക്രിസ്തുവിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യപ്രബോധനങ്ങളിലുമുള്ള തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ലോകം ക്രിസ്തുവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കും എതിരായി കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങി, അന്യായ്യമായി അപവദിക്കപ്പെടുകയെന്നതു് സഭയ്ക്കു നൂതനമല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവചനപ്രകാരം ഇതാണു് അവൾപാത്തിരിക്കുന്നതു്. എങ്കിലുംഇവയെല്ലാം അവഗണിച്ചു് സത്യത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതിനായി അവൾ ലോകാവസാനംവരെ നിലനില്ക്കുമെന്നു

ക്കുടെ അഭേഹം പ്രവചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാരണങ്ങളാലാണ്, വ്യതിയാനത്തിനു വിധേയവും, സ്വാർത്ഥം അഹങ്കാരം എന്നിവകളാൽ നിബ്ബിഡീകൃതവുമായ ലോകത്തിന്റെ വശീകരണത്തിനു വഴിപ്പെടാതെ നിശ്ചലയായി അവർ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്.

ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ അഭേഹം നല്കിയ ദൈവികമായ പ്രബോധനങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ ദിവ്യോപദേശങ്ങളെ അഭേഹം ഒരിക്കലെങ്കിലും തർക്കവിഷയമാക്കുകയോ, കാര്യകാരണസഹിതം സമർത്ഥിക്കുന്നതിനു് ഉദ്യമിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അഭേഹം അധികാരസമേതം പ്രസംഗിക്കുകയും ദൈവത്തെ എന്നപോലെ, തന്നെ ശ്രവിക്കണമെന്നു് ജനങ്ങളോടാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സ്വസൃഷ്ടികളുമായി വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിനു് അഭേഹം ഒരിക്കലും ആഗ്രഹിച്ചില്ല. ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സത്യം പഠിപ്പിച്ചപ്പോൾ, അതിനെ ആക്ഷേപഹാസ്യം ചെയ്തിരുന്ന യവനികയെ മാറ്റി, ഈ നിഗൂഢസത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം അവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കാതെ, അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിനുമാത്രം അഭേഹം കല്പിച്ചു. പരിശുദ്ധകർബാനയുടെ കാര്യവും ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. ദുർഗ്രഹമായ ആ രഹസ്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനു് യഹൂദന്മാർ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, അവരുടെ ആഗ്രഹം അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാതെ, അതിനെ അതേവിധംതന്നെ ആവർത്തിക്കുകയും, അതിൽ ഭാഗഭാക്കാകാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തവൻ നിത്യായുസ്സിനവകാശിയല്ലെന്നു പഠിപ്പിക്കയുമാണു് അഭേഹം ചെയ്തതു്. ഇതായിരുന്നു അഭേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപനരീതി. ദൈവതുല്യം അഭേഹം പ്രസംഗിക്കുകയും എതിരുചോദ്യംകൂടാതെ വിശ്വസിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരദ്ധ്യാപകനാണു് താനെന്നു് ഉൽബോധിപ്പിക്കയുംചെയ്തു. തന്നിമിത്തം "ഈ മനുഷ്യനെപ്പോലെ മറാരും പ്രസംഗിച്ചിട്ടില്ല" എന്നു് യഹൂദന്മാർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതായിക്കാണുന്നു. "ദൈവികാധികാരത്തോടെ അവൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു" എന്നുംഅവർ പറയുകയുണ്ടായി. അതേ; അപരിമേയനായ

ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തോട്ടക്കുടെയാണ് രക്ഷകൻ പഠിപ്പിച്ചതു്. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പു് താൻ ദൈവമാണെന്നും, ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ തന്നിലും വിശ്വസിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം യുക്തിപൂർവ്വം തെളിയിച്ചു. ലോകത്തെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന സത്യങ്ങളെയെല്ലാം അദ്ദേഹം തന്റെ സഭയെ ഭരമേല്പിച്ചു. എന്നാൽ ഈ സഭയ്ക്കുപോലും അദ്ദേഹം അവയെ വിശദമാക്കിയില്ല. അധ്യാപികയായ സഭയ്ക്കും, അദ്ദേഹത്താക്കളായ വിശ്വാസികൾക്കും, ത്രിത്വം, മനുഷ്യാവതാരം, വിശുദ്ധകുർബാന മുതലായ സത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം തുല്യമത്രേ. അവർ ഈ ദിവ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ജനയിത്രിയല്ല, പ്രത്യുത, സംരക്ഷിക മാത്രമാണ്. ക്രിസ്തു തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു നല്കിയ പ്രബോധനങ്ങൾ ഭാവിതലമുറകളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ദിവ്യോപകരണമാണ് സഭ.

സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ക്രിസ്തു ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അമൂല്യതത്ത്വങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും മാത്രമാണ് സഭ ചെയ്യുന്നതു്. അവളുടെ ഘടനയുടെയും നയത്തിന്റെയും ഉദ്ദേശ്യം ഇതാണ്. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലംമുതൽ ഇന്നുവരെയും നൂതനാവിഷ്കരണങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം, മറിയത്തിന്റെ അമലോത്ഭവം, മാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വം മുതലായ തത്ത്വങ്ങളെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുമ്പോൾ, ഒരു നവീനസിദ്ധാന്തം സഭ പഠിപ്പിക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത, ഈ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവളുടെ പൂർവ്വവിശ്വാസം പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു സത്യത്തെപ്പറ്റി വിവാദം ഉണ്ടാകുകയും, സഭയുടെ ഔദ്യോഗികമായ പ്രഖ്യാപനം ആ വിവാദം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് ആവശ്യകമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ സഭ അങ്ങനെ ചെയ്യാറുള്ളൂ. ദൈവികമായതെല്ലാം സത്യമായ

തുകൊണ്ട്, ആവിഷ്കൃത സത്യങ്ങളുടെ സംഗ്രഹമായ വിശ്വാസസംഹിത വ്യതിയാനത്തിനു വിധേയമല്ല.

ഒരുദാഹരണംമൂലം ഇതു വിശദമാക്കാം. ഐക്യസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിയമസംഹിതയെ അവിടത്തെ ഗവർമെൻറു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. എന്നാൽ അതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നിയമത്തിൻെറ അർത്ഥം സുഗ്രഹമാകാതെ വരുമ്പോൾ, അതിൻെറ സാരമോ പ്രായോഗികതയോ വിശദമാക്കാൻ ജനങ്ങൾ പ്രധാനന്യായാസനത്തോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരം ലഭിക്കുന്ന ഒരു തീരുമാനം രാജ്യത്തിൽ ഒരു പുതിയനിയമത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ല; നേരെമറിച്ച്, നിയമസംഹിതയിൽ നേരത്തേതന്നെ നിക്ഷിപ്തമായ ഒന്നിനെ കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. വിശുദ്ധസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളും ഇപ്രകാരമാണ്. ഇവ നവീനങ്ങളല്ല; നവീനമായി വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ഐക്യസംസ്ഥാനത്തിലെ നിയമങ്ങളെപ്പറ്റി ആർക്കും ഒരു സംശയവും ജനിക്കാതെ പലകൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയെന്നുവരാം. എന്നാൽ സംശയം ഉത്ഭവിക്കുമ്പോൾ അതിനെ തീരുമാനിക്കേണ്ടതും നിയമത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതും അവിടത്തെ പ്രധാനന്യായാധിപനാണ്. അദ്ദേഹം അപ്രമാദിയല്ല; എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിധി അവസാനത്തെത്തീരുമാനമായി എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവിൻെറ സഭ അപ്രമാദയാണ്. തൻെറ നിയമസംഹിതയായ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവർ പ്രസ്താവിക്കുന്ന വിധിയും പ്രമാദരഹിതമാണ്. ഇപ്രകാരം വിധി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ ഒരു നവീനതത്ത്വത്തെപ്പഠിപ്പിക്കാതെ, തൻെറ ദിവ്യസ്ഥാപകനിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും നിരന്തരമായി സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്നതുമായ ഒരു സത്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് അവർ ചെയ്യുന്നതു്.

വിശ്വാസസത്യങ്ങളേയും അവയുടെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളേയും കുറിച്ചു് ഇതുമും പ്രസ്താവിച്ചശേഷം ഇവ മനുഷ്യ

ബുദ്ധിക്ക് എങ്ങനെ യോജിക്കുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കാം. ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ സത്യം ഒരിക്കലും മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു വിപരീതമായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ അസത്യത്തിന്റെ അവസ്ഥ ഇതല്ല. അതു സൂക്ഷ്മത്തിനു വിരുദ്ധമായി വർത്തിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് കാലാന്തരത്തിൽ അതിന്റെ ചെമ്പു തെളിയുന്നതു്. ത്രിത്വം, മനുഷ്യാവതാരം മുതലായ ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങൾക്കും മനുഷ്യബുദ്ധിക്കും തമ്മിൽ എന്തു ബന്ധമാണുള്ളതു്? ഇവയെക്കുറിച്ചു് ഒരു സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനിക്കറിയാവുന്നതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും മാർപ്പാപ്പായ്ക്കുപോലും അറിഞ്ഞുകൂടാ. മനുഷ്യബുദ്ധികൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് ഇവയെ 'രഹസ്യ'ങ്ങളെന്നു നാമകരണം ചെയ്യാം. എന്നാൽ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാൻസാധിക്കാത്തതും നാം ഗ്രഹിക്കാത്തതുമായ സത്യത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതു് യുക്തിവിരുദ്ധമാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല. അല്പാത്തപക്ഷം നമുക്കറിയാൻ പാടില്ലാത്ത സംഗതികളിൽ ഒരു രസതന്ത്രജ്ഞന്റെയോ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്റേയോ വാക്കുകളെ വിശ്വസിക്കുന്നതും യുക്തിവിരുദ്ധമായിരിക്കും. എന്നാൽ, പ്രസ്തുത ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിശ്വാസയോഗ്യരാണെന്നു ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ പ്രസ്താവനകളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ നാം മടിക്കുന്നില്ല.

വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടു നാം നമ്മുടെ മാനസികശക്തികളെ പ്രയോഗിച്ചു് ക്രിസ്തു ദൈവമാണെന്നറിയുകയും അനന്തരം ബുദ്ധിക്കു് അഗ്രാഹ്യമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ വിശ്വസിക്കുകയുമാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്. ഇതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമാണെന്നുള്ളതിനു് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ജീവിതത്തിൽ പലേ ഘട്ടങ്ങളിലും നാം ഇങ്ങനെയല്ലേ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്? വൈദ്യൻ ഒരു കഷായത്തിനു കുറിച്ചുതന്നാൽ ഔഷധങ്ങളുടെ ഗുണം മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിലും നാം അയാളെ വിശ്വസിച്ചു ചികിത്സ തുടങ്ങുന്നു. നാം ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറുമ്പോൾ ഡ്രൈവർ സുപരിചിതനല്ലെങ്കിലും അയാൾ നമുക്കു് അപായം വരുത്തുകയില്ലെന്നല്ലേ നമ്മുടെ വിശ്വാസം?

പ്രമാദത്തിനു വിധേയരായ മനുഷ്യരെ വിശ്വസിക്കുന്നതു് യുക്തമാണെങ്കിൽ, അപ്രമാദനായ ദൈവത്തിലും അവിടുത്തെ അവിഷ്കരണത്തിലും വിശ്വസിക്കുന്നതു് എത്രയോ കൂടുതൽ യുക്തമാണു്? ഇതെല്ലാം വിശദമാണെങ്കിലും സഭയുടെ ഒരു പ്രഖ്യാപനത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതു് വിഷമമായിക്കരുതപ്പെടുന്നു. അവിഷ്കരണത്തിന്റെ കർത്താവായ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ന്യായങ്ങളാകുന്നു സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളിലും വിശ്വസിക്കുന്നതിനു നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നതു്. നിഗൂഢസത്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിയ ക്രിസ്തുതന്നെയാണു്, കത്തോലിക്കാസഭ തന്റെ പ്രതിനിധിയാണെന്നും അവളുടെ ഉപദേശങ്ങൾ തന്റേതാണെന്നും പഠിപ്പിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ സഭയെ വിശ്വസിക്കുന്നതും യുക്തിയുക്തമാണെന്നു് നമുക്കു് ഉറപ്പുതരുന്നതും ഈ വാഗ്ദാനത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ഒന്നുമായുമാണു്.

വിശ്വാസത്തിന്റെ മൗലികതത്ത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ഇരുപതും ചുരുക്കമായിട്ടു പ്രസ്താവിച്ചശേഷം ഇവയെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ സഭ എത്രമാത്രം ബുദ്ധിയും വിവേകവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നോക്കാം. അവളുടെ ഇത്തരം പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ആരായുന്നതിനുമുമ്പു്, ഈ സത്യങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ അവൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വസ്തതയേയും ഇവയിൽ എന്തെങ്കിലും നിസ്സാരമായ വ്യത്യാസംപോലും വരുത്തുന്നതിൽ അവൾക്കുള്ള വൈമുഖ്യത്തേയും കുറിച്ചു് കുറഞ്ഞൊന്നു വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതു് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. വിശ്വാസസംഹിത ദൈവത്തെപ്പോലെ സത്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, എത്രക്ലേശംസഹിച്ചും അതിനെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതു് സഭയുടെ ചുമതലയാണു്. ഇതു് അവൾ എല്ലായ്പ്പോഴും ചെയ്തുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു.

സഭയുടെ ബുദ്ധിസൂക്ഷ്മതയെപ്പറ്റി അറിയണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ ഒരു വിശ്വാസസത്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിലും ശത്രുക്കളായ ഭരണകർത്താക്കളോട് ഇടപെടുന്നതിലും എത്ര ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് മുമ്പുക്കമായി പ്രസ്താവിക്കാം. ക്രിസ്തുവിന്റെ വാഗ്ദാനംമൂലം അപ്രമാദിത്വവരം അവർക്കുണ്ടെങ്കിലും, ഔദ്യോഗികമായ പ്രസ്താവനകളിൽ മറ്റെല്ലാഭരണകർത്താക്കളേയും സംഘടനകളേയും അതിശയിക്കുന്ന വിവേകം അവർ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സാർവ്വത്രികസഭയുടെ സ്വീകരണത്തിനായി ഒരു വിശ്വാസസത്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് സഭ, ഏതൊരു ന്യായാസനത്തിലും എടുക്കുന്ന തെളിവുകളെ അതിലംഘിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് അന്വേഷണം നടത്തുന്നത്. തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉൽകൃഷ്ടവരത്തിൽ അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ട്, ഉദ്ദിഷ്ടമായ പ്രഖ്യാപനവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് മനുഷ്യർക്ക് സാധിക്കുന്ന തെളിവുകൾ ശേഖരിക്കേണ്ടാ എന്ന് സഭ ഒരിക്കലും വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇത്തരം പ്രസ്താവനകളിൽ, ദീർഘദർശികൾക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നതരത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിവേശനമോ, ഒരു പുതിയ ആവിഷ്കരണമോ തനിക്ക് സ്വസ്ഥാപകനിൽനിന്ന് ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ ഒരിക്കലും വിചാരിക്കുന്നില്ല. സാർവ്വത്രികസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യമായിത്തീരാൻപോകുന്ന സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പര്യന്വേഷണത്തിൽ തനിക്കു ദൈവസഹായമുണ്ടെന്നും, തന്നിമിത്തം അതിനെ ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുമ്പോൾ തെറ്റുവരികയില്ലെന്നും മാത്രമേ അവർ വിശ്വസിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ആലോചനാവിഷയമായ ഒരു സത്യത്തെപ്പറ്റി തെളിവുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിന് ജഗൽപ്രസിദ്ധന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരെ അവർ ഏർപ്പെടുത്തുന്നു. പഠനത്തോടുകൂടെ പ്രാർത്ഥനയിലും അവർ അഭയംതേടുന്നു. അവസാനവിധി ഉച്ചരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് എല്ലാവരും ഏതാനും ദിവസത്തേക്ക് ഉപ

വാസവും നോയിമ്പും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് മാർപ്പാപ്പാ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇതിൽ അദ്ഭുതവും സംബന്ധിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. മാർപ്പാപ്പായ്ക്കുള്ളതുപോലെ പണ്ഡിതന്മാരായ ഉപദേഷ്ടാക്കൾ ഇന്നു വേറൊരു ഭരണകർത്താവിനുമില്ല. പര്യന്വേഷണം നടത്തുന്ന സംഘങ്ങളുടെ അധ്യക്ഷന്മാർ സാധാരണമായി കർദ്ദിനാളന്മാരാണ്. ഇവരെ സഹായിക്കുന്നതിന് ഓരോ വിഷയത്തിലും പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചവരെ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അപ്രമാദിതപ്രവരമുണ്ടെങ്കിലും സപ്രശക്തിയിൽപ്പെട്ട മാനുഷികമായ സകല മുൻകരുതലുകളും സൂക്ഷ്മതയും സഭ ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവസഹായമുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യയത്നങ്ങളെ അവൾ അവഗണിക്കുന്നില്ല. തന്റെ സഹായം സഭയ്ക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവൾ അലസയായിരിക്കണമെന്ന് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സഭ ഇതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നാലും പ്രമാദരഹിതയാണ്. എങ്കിലും മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു കഴിവുള്ളതു ചെയ്യുന്നതിൽ അവൾ ഇന്നുവരെ വിമുഖയായിട്ടില്ല. ഇതു വിവേകപൂർവ്വകവും യുക്തിയുക്തവുമായ നയം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംഘടന ഇന്നു ലോകത്തിലുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഈ വിധമാണ് ഇരുപതുനൂറ്റാണ്ടോളം അവൾ പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതു്.

വിശ്വാസത്തെയും യുക്തിയെയുംപറ്റി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ഇവ രണ്ടിന്റേയും അസ്ഥാനമായി കത്തോലിക്കാസഭയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതാണ്. വിവിധഭരണകൂടങ്ങളുമായുള്ള പെരുമാറ്റത്തിലും അവളുടെ വിവേകം വിശേഷാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. സഭാവിദ്വേഷികളായ ഭരണകർത്താക്കൾ അവളുടെ സന്താനങ്ങളെ നിരാശാഗർത്തത്തിൽ നിപതിപ്പിക്കുന്നതിനും തന്നിമിത്തം വിശ്വാസത്യാഗികളാക്കുന്നതിനും ഉപയുക്തമായ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതു് ചിലപ്പോൾ നാം കാണുന്നുണ്ട്. കത്തോലിക്കരെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്നുള്ള

പ്രത്യക്ഷമായ ഉദ്ദേശ്യം കൂടാതെ, അവരുടെ മതത്തിന്റെ ആചാരങ്ങൾക്കും ചട്ടങ്ങൾക്കും വിരുദ്ധമായ നിയമങ്ങൾ കൃപവൽകരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നുംവരാം. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുമ്പോൾ, വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ ഒഴിച്ചുള്ള സംഗതികളിൽ മാത്രം വിശ്വാസികൾ ഭരണകർത്താവിനു വിധേയരാകുന്നതിന് സഭ അനുവദിക്കയും ഇങ്ങനെ സഭയും രാഷ്ട്രവുംതമ്മിൽ മൈത്രിയിൽ വർത്തിക്കുന്നതിന് അവർ യത്നിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മതതത്ത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രം കലഹമുണ്ടായിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒരിടത്തും സഭ ഈദൃശമായ ദാക്ഷിണ്യം കാണിച്ചിട്ടില്ല. അപ്രകാരം ചെയ്യുവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. ഈ അവസരങ്ങളിൽ ജീവനെ ബലികഴിച്ചുപോലും ക്രിസ്തുവിനെ അനുസരിക്കുന്നതിന് വിശ്വാസികളോട് സഭ ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ, വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ സ്പർശിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ സ്വസന്താനങ്ങളുടെ ഭൗമിക നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ച് മാതൃസഹജമായ വാത്സല്യത്തോടെ അവർ പാടുള്ള എല്ലാ അനുകൂലങ്ങളും അവക്കനുവദിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള ഏവംവിധമായ ഉടമ്പടിയെയാണ്, ഐക്യം എന്നർത്ഥമുള്ള "കൊൺകോർദാത്തു്" (Concordat) എന്നു സാധാരണ പറയുന്നതു്. അതുമൂലം രാഷ്ട്രീയാധികാരി മതസംബന്ധമായ സംഗതികളിൽ തന്റെ നയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയും, വിശ്വാസികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നിടത്തോളം വിധേയരാകുകയും ചെയ്യുന്നു. രണ്ടു തിന്മകളിൽ ലഘുതരമായതിനെ സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ള തത്ത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും, ഭരണകർത്താവു് വിശ്വസ്തതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു് ശരണപ്പെട്ടുകൊണ്ടുമാണു സഭ ഇങ്ങനെ ഉടമ്പടികൾ ചെയ്യുന്നതു്. തന്റെ ദിവ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് ക്രിസ്തു സഭയ്ക്കധികാരം കൊടുത്ത കൂട്ടത്തിൽ അതു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടവിധവും അദ്ദേഹം അവളെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടാണു് മാർപ്പാപ്പായെ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിപുരുഷൻ

എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. സഭയുടെ അദൃശ്യനാഥനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ മാർപ്പാപ്പാ അവളുടെ ഭരണത്തിനും നിലനില്പിനും വേണ്ട സകല നിയമങ്ങളും ശുപവൽകരിക്കുന്നു. വിശ്വാസസത്യങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസം വരുത്തുവാൻ പാടില്ലെങ്കിലും അവയെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടരീതിയും മറ്റും നിശ്ചയിക്കുക എന്നതു് സഭയുടെ അധികാരസീമയിൽപ്പെട്ടതാണു്. അതുകൊണ്ടു് ബാഹ്യമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടെ സഭ തന്റെ നിയമങ്ങളേയും ആചാരങ്ങളേയും ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവാരാധനയ്ക്കുള്ള ദിവസം ശനിയാഴ്ചയ്ക്കുപകരം ഞായറാഴ്ചയാക്കിയതു ഇതിനൊരുദാഹരണമാണു്. വിവാഹിതന്മാരായ പുരോഹിതന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തു് അവിവാഹിതന്മാരെ നിശ്ചയിച്ചതും ദൈവാലയത്തിൽ ദിവ്യകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് സ്ത്രീകൾക്കു് അനുവാദം നല്കാതിരിക്കുന്നതും, ഒരു രൂപത്തിൽ മാത്രം വിശുദ്ധ കർബാന കൊടുക്കുന്നതും മറ്റും ഇതിനുള്ള മറ്റു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ വിശ്വാസസത്യങ്ങളൊഴിച്ചുള്ള സകല കാര്യങ്ങളിലും സഭ വിശ്വാസികളുടെ ആവശ്യങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളും അനുസരിച്ചു് കാലാനുസൃതമായ പരിഷ്കാരത്തോടെയാണു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അവളുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഈ പ്രവൃത്തി ശത്രുക്കളെപ്പോലും വിസ്മയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മഹനീയമായ ചില പ്രശംസകൾ അകത്തോലിക്കരിൽനിന്നാണു് പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അവയിൽ ഒന്നു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയം സമാപിക്കാം. വില്യം ഹറൽമല്ലക്കു് (William Hurrell Mallock) "പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദം" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"കത്തോലിക്കാസഭയുടെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ, കത്തോലിക്കേതരരെന്നനിലയിൽ നമുക്കു് അവളെപ്പറ്റി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ ക്രമേണ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവർ സജീവവും പ്രമാദരഹിതവുമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്നും, സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടും ശക്തി

ടയാട്ടംക്രടെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ എന്നും അധികാരസമന്വിതം പഠിപ്പിക്കുന്നവളാണെന്നും, നാംക്കുനാൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിൽ ഉത്സുകയാണെന്നും നാം ആദ്യമായി ഗ്രഹിക്കണം. കാലക്രമേണ അവൾ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ളതു് അധോഗതിയുടെയല്ല, പ്രത്യുത, അഭിവൃദ്ധിയുടെ ലക്ഷണമാണു്. അവളെപ്പറ്റി നാം സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അവളുടെ ഭരണക്രമം, കേന്ദ്രിമയങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ, ദൈവശാസ്ത്രം, മതവിശ്വാസം മുതലായ ഘടകങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു പരിശോധിക്കണം. അവളെക്കുറിച്ചു് അനുകൂലമായ ഒരഭിപ്രായത്തോടെയല്ലെങ്കിലും, മുൻവിധിക്രടാതെ അന്വേഷണം നടത്തണം. നാം ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരു ലോകത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാണെന്നും, ആ ലോകത്തിൽ നാം സ്വാതന്ത്ര്യവും കർത്തവ്യബോധവുമുള്ള ജീവികളാണെന്നും നമുക്കു ബോധ്യമായാൽ, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അവകാശങ്ങളെ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ ബുദ്ധിക്കോ, സന്മാർഗ്ഗനിയമങ്ങൾക്കോ വിരുദ്ധമായി യാതൊരു സംശയവും നമ്മിൽ ഉൽഭവിക്കുകയില്ല."

Nihil Obstat.

Fr. John Joseph O. C. D.

Rector,

Ap. Seminary, Alwaye.

Imprimatur.

✠ Joseph Attipetty,

Abp. Verapoly,

Ernakulam, *15-12-1936.*

ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തൻ.

കേരളീയ കത്തോലിക്കരുടെ സവിശേഷമായ ആദരത്തിനു പാത്രീഭൂതമായിരിക്കുന്ന 'ദിവ്യകാരുണ്യഭക്തൻ' എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പു് ഇതാ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ മശീഹായിക്കണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശം, തദ്ഫലം, അവിടന്നു് മനുഷ്യരുടെ നേരേ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സീമാതീതസ്നേഹം, ഈ ദിവ്യഭോജനത്തിൽ ഭാഗഭോക്താക്കുന്നവർക്കു് ഉളവാകുന്ന നിസ്തുലഫലങ്ങളും എന്നിങ്ങനെ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും ലളിതമായ ഭാഷയിൽ ഭംഗിയായി ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അറിയാത്ത ഒന്നിനെ സ്നേഹിക്കുവാൻ മനുഷ്യമനസ്സിനു കഴിവില്ലല്ലോ. അതിനാൽ, കഷ്ടപ്പെടുന്നവരേയും ഭാരം വഹിക്കുന്നവരേയും ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു് രാപകൽ സക്രാരിയിൽ നിത്യവാസം ചെയ്യുന്ന ഈശോയുടെ ഭയാധിക്യത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒന്നുതന്നെയാണു് ഈ കൃതി. നമ്മുടെ നേരെ അവിടന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്ന അനന്തസ്നേഹത്തിനു് പ്രതിസ്നേഹവും ഭക്തിയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ വശവും പ്രയോജകീഭവിക്കുമെന്നതിനു് രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

ദിവ്യപൂജകാണുന്നതിനും, ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണത്തിനും മറ്റും ഉപകരിക്കുന്ന ഏതാനും ജപങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമത്രേ. ക്രൗൺ 8വലുപ്പത്തിൽ നല്ലമേനിക്കടലാസിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതും 360പേജുകളോളം ഉള്ളതുമായ ഈ പുസ്തകത്തിനു് വില 12-ണ—യിൽനിന്നും 10-ണയാക്കിയിരിക്കുന്നു.

Reg. No. T. 123. L. No. 227

ക്രിസ്മസ്സ് വില്പന.

ക്രിസ്മസ്സ പ്രമാണിച്ച് എസ്സ്. എച്ച്. ലീഗുവക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ വിലകുറച്ച വില്പനനടത്തിവരിക യാണല്ലോ. ജനുവരി ഫ—ാംതീയതിവരെ മുന്നുങ്ങിയനിരക്ക നുസരിച്ച വില്പന ഉണ്ടായിരിക്കും.

ലീഗിന്റെ മാന്യവരിക്കാർക്കും, ഗുണ കാംക്ഷികൾക്കും ക്രിസ്മസ്സിന്റേയും നവ വത്സരത്തിന്റേയും മംഗളങ്ങൾ ആശംസി ച്ചുകൊള്ളുന്നു

മാന്യവരിക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

ഫന്നുന്ന—ാംമാണ്ട് ഇതാ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ലീഗിന്റെ വരിസംഖ്യ ഇനിയും തന്നു തീർത്തിട്ടില്ലാത്തവർ അവരവർ തീർക്കേണ്ട സംഖ്യ അയച്ചുതന്നു ഞങ്ങളെ സഹാ യിപ്പാറാകണം. ക്രടാതെ വരിസംഖ്യ ക്രമമായി തന്നുംമറും ഉദാരബുദ്ധ്യാ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചുവരുന്ന ഞങ്ങളുടെ മാന്യ വരിക്കാരോട് ഹൃദയംഗമമായി ഞങ്ങൾം നന്ദി പറഞ്ഞുകൊ ള്ളുന്നു.